

сѣдвашъ съ него толкова врѣме, колкото и съ мене, върху какъвто и да е прѣдметъ.

— Защо!

— За да можъ, ако Тигелинъ нѣкога ми каже: „Сцевинъ бѣше у тебе“, да му отговорѣхъ: „Въ сѣщия денъ той бѣше и у тебе“.

Сцевинъ, като чу това, счупи прѣчката отъ слонова кость, която държеше въ рѣцѣтъ си, и каза:

— Нека лошата сѣдба сполѣти тая прѣчка. Азъ тутакси ще иджъ у Тигелина, а отъ тамъ на пира у Нерва. Навѣрно ще дойдишъ и ти? Въ всѣки случай, до виждане до други денъ въ амфитеатра, когато ще искаратъ послѣднитѣ християни! . . . До виждане.

— Други денъ! — повтори Петроний, като остана самъ. — И тѣй не трѣбва да се губи врѣме. Азъ съмъ необходимъ на Агенобарба въ Ахайя!

Той рѣши да опита и послѣдното срѣдство.

И, наистина, на пира у Нерва цезарь самъ поиска, щото Петроний да легне срѣщу него, защото икаше да разговаря съ него за Ахайя и за градоветѣ, въ които можеше да излѣзе съ надежда за най-голѣмъ успѣхъ. Най-важно за него бѣхъ атинянитѣ, отъ които той се боеше. Другитѣ приближени внимателно се вслушвахъ въ тоя разговоръ, за да можтъ, като прѣдугаджтъ мислитѣ на Петрония, да ги искажтъ прѣдъ него като свои.

— Струва ми се, че азъ още не съмъ живѣлъ до сега, — каже Перонъ, — и че азъ ще се появжъ на свѣтъ само въ Гърция.

— Ти ще се явишъ на свѣта за нови сили и за безсмъртие, — отговори Петроний.

— Азъ вѣрвамъ, че така ще стане и че Аполонъ нѣма да бѣде завистливъ. Ако се завърнжъ съ триумфъ, азъ ще му принесжъ въ жертва такава хекатомба, каквато ни единъ богъ не е ималъ.

Сцевинъ захванжъ да декламира хорацевия стихъ:

Sic te diva potens Cypri,
Sic fratres Helenae, lucida Sidera,
Ventorumdue regat Pater . . . “¹⁾

— Корабътъ чака вече въ Неаполъ, — каза цезарь. — Азъ бихъ желалъ да заминжъ още утрѣ.

На това Петроний, като станжъ и гледаше цезаря въ очитѣ, отговори:

1). Нека те съпразвождатъ могъществениитѣ богини Киприди и братята елени, блѣстящитѣ звѣзди и бащата на ветроветѣ. . . .